

El soroll del vent.

M'assec a un ribàs. Aixequi els ulls al cel i observe una bandada d'estornells. Planen i revolen fins que s'aturen, amb les lleus *potetes*, al fil d'aram que transporta 220.000 volts. No diuen res.

Des del meu lloc estant, admire aquesta lenta parsimònia, el fet d'assaborir el present.

No existeixen passat, ni futur. L'olor dels teus llavis colpeja aquests dits; i en embogir l'escrit, totes les banderes del món parlen dels vents que allarguen les llums i ombres del nom teu.

El soroll del vent que xiuxieja.

Els ulls del capvespre que cerquen.

La veu del sol que toca.

Els ocells del cel que et criden.

Les flors dels cabells que recorde.

La música del cor que bressola.

Véns a mi amb els noms més novells i distints, i t'escric una vegada i una altra més encara.

I no em cansaria de llegir-te, de pensar-te fins i tot en llengües estranyes per trobar aqueixa elegància que sura en la teua mirada.

És oblidar-me del vent i sentir, en la remor d'aquests pensaments, l'eco d'un ball.

Com t'ho diria, la teua ànima.